

er i disse Klager, som Gang paa Gang fremføres. Bl. a. blev der svaret fra Generaldirektionen, at Stationerne som Regel stillede sig velvilligt, selv om Reglementet foreskrev noget andet, men vi kan ikke klare os med, at en ganske enkelt Station eller en enkelt Stationsforstander er velvillig og gør, hvad der kan gøres, i Retning af at efterkomme alle mulige rimelige Fordringer, selv om Reglementet ikke foreskriver det. Vi maa have det saaledes, at Reglementet nogenlunde passer til de rimelige Fordringer. Jeg anførte i Fjor et Eksempel angaaende Leveringsfristen. Det kan ikke nægtes, at Leveringsfristen for almindeligt Fragt gods og for Ilgods, ja, man kunde næsten føje til, for Ekspresgods, er saa lang, at i mange Tilfælde en Vare kan være fordærvet derved, at den er gaaet en forkert Vej, og dog kan den være afleveret paa rette Sted indenfor Leveringsfristen. Men det kan jo ikke være Meningen, at man skal lave og opretholde Statutter, som gaar ud paa at dække over alle de Fejltagelser, der sker fra Jernbaneledelsens Side; i Tilfælde, hvor Tab foraarsages ved Forsømmelighed eller Fejl fra Statsbanernes Side, burde disse bære Tabet. Jeg vil derfor meget indtrængende bede om, at der maa blive nedsat en saadan Kommission til at undersøge og belyse disse Forhold. Jeg haaber da, at der vil kunne fremskaffes et saa vægtigt Materiale, at det vil være muligt at naa til et Resultat, hvad det ikke har været hidtil.

Jeg skal derefter i al Korthed henvende nogle faa Bemærkninger til den højtærede Justitsminister. Jeg agter ikke at gaa i Detailler, men jeg vil sige, at medens de andre Ønsker og Fordringer, jeg har fremsat, nærmest er gaaet i Retning af Udgifter, kunde jeg dog maaske ogsaa give Anvisning paa en lille mulig Indtægt. Jeg tror, vor Strandingslov trænger til en Reform. Det vilde, selv om den ikke er saa gammel, ikke være utidigt, om den blev ændret, og der er et Punkt, paa hvilket jeg kunde tænke mig, der kunde bringes lidt mere Indtægt ind i Statskassen, end det hidtil er sket. Det er ved den Maade, hvorpaa Strandlenene bestyres. Der ansættes, som man ved, Strandfogeder; det inddrevne Gods sælges, og Strandfogeden faar da som Løn $\frac{1}{3}$ af Nettoudbyttet, medens Statskassen faar $\frac{2}{3}$. Jeg har ikke faaet det oplyst i Detailler, men jeg kender enkelte Tilfælde, hvor denne Trediedel af Indtægten fra et saadant Strandlen har været nede ved et

Minimum af nogle faa Kroner og Øre, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den en enkelt Gang har været nede paa mellem 1 og 3 Kr. Staten skulde saa altsaa have det dobbelte. Det kan ikke siges at være nogen stor Indtægt. Men hvis man tænker sig, at Strandfogeden kun faar 1,67 Kr. eller saadant noget om Aaret for at passe sit Strandlen, vil man forstaa, at det staar i skrigende Misforhold til, hvad man egentlig forlanger af denne Mand. Man forlanger, at han skal sørge for, at det inddrevne Gods bliver opbragt og opbevaret paa passende Maade og til sidst stillet til Auktion, og man forlanger endvidere af denne Mand, at han, saa vidt jeg husker, de 3—4 Sommermaaneder skal overtage Vagttjenesten paa Strandlen til Afløsning af Redningsvæsenet, og det skal han ogsaa gøre for den samme Betaling. Strandfogeden maa saa se at tjene Penge enten i Form af Vognleje for at køre Strandingsgods op eller paa anden Maade. Her er Plads for en Reform, som jeg tror vil være praktisk og enkel og lige til, nemlig at bortforpagte disse Strandlen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at et saadant Strandlen, der et Aar har givet 2—3 Kr. til Manden, der passer det, og maaske 5—6 Kr. til Statskassen, i det mindste vil kunne give 200 Kr. til Statskassen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Forpagtningsafgiften af saadanne Strandlen maaske til en Begyndelse vil kunne give mellem 2—500 Kr. for hvert, og saa vil der være en naturlig Konkurrence. De, der har Lyst til at spekulere i det lejede, lider mulig et Tab een Gang og faar mulig Gevinst en anden. Jeg tror, det vil være en heldig Maade at ordne denne Sag paa. Det er blot en Henstilling, som jeg vil rette til den højtærede Justitsminister at tænke over i Fremtiden.

Dahl: Paa det foreliggende Finanslovsforslag er der under Finansministeriet opført en lille Bevilling, som jeg gerne vil dvæle lidt ved. Det er en Bevilling, som søges til Oprettelse eller rettere til Leje af et Lokale, som er beliggende i Nærheden af Vordingborg Jernbanestation, og det er Meningen, at dette Lokale skulde anvendes til Lokale for Toldvæsenet, for at der der kunde foretages Vareklarering. Lejeudgiften udgør 1,500 Kr., og saa søges der desuden paa Finansministeriets Budget et Beløb paa 1,200 Kr. til Anskaffelse af Inventar til dette Lokale. Jeg takker den højtærede Finansminister, fordi han har søgt Lovgivningsmagtens